

ת"פ 43210/06 - שלוחת תביעות מרום הגליל והגולן נגד פלוני

בית משפט השלום בקריית שמונה

ת"פ 43210-06-17 שלוחת תביעות מרום הגליל והגולן נ' פלוני
בפני כבוד השופטת רות שפירברג כהן

בעניין: שלוחת תביעות מרום הגליל והגולן
המאשימה
נגד
פלוני
הנאשם

הכרעת דין

בפתח הדברים, אני מודעה כי החלטתי לזכות את הנאשם.

כפי שיבחר, נותר בי ספק באשר לטענה כי הנאשם ביצע את עבירות האויומים שיוכסה לו בכתב האישום.

כתב האישום

.1. נגד הנאשם הוגש ביום 19.6.17 כתב אישום המיחס לו עבירה אויומים בוניגוד לסעיף 192 לחוק העונשין, אשר בוצעה על-פי הנטען כלפי המתלוונת, הגב' ע"ע, אשתו דאז ואם לשני ילדיהם המשותפים.

בכתב האישום נטען כי כחודש שעבר ליום 13.3.17 החל הנאשם לחסוד כי המתלוונת בוגדת בו עם אדם בשם י', ויחסיהם עלו על שרטון כשהנהם עזב את ביתם המשותף בצפת, עבר להtaggor בבית אחיו במושב X.

נטען, כי ביום 13.3.17, בשעות הערב, יצא המתלוונת למסיבה באולם אירועים בחצר הגלילית, שאורגנה על ידי מקום העבודה שלה, שם בילו גם חברותיה, וביניהן הגב' א"כ. בסמוך לשעה 23:25 הגיע הנאשם לאולם וחיפש את המתלוונת. א"כ, אשר זיהתה אותו, הבחינה בו שהוא עצובני, ניגשה אליו וביקשה ממנו לצאת החוצה לעשן על מנת שיירגע. הנאשם פנה לא"כ ושאל אותה "היכן י'", והוא השיבה לו כי אינה מכירה את י' ואני יודעת היכן הוא. הנאשם הרים את קולו ו אמר לא"כ: "**את יודעת אני פסיקופט ובאמת לסייע את הקטע זהה**". א"כ השיבה לו: "מה אתה חולה נפש?" והנהם, כשהוא עצובני, השיב לה: "אני נכנס ותגיד לי מי זה".

עמוד 1

עוד נטען כי א"כ, אשר חששה לשולמה של המתלוונת, שוחחה עמה ומסרה לה כי הנאשם הגיע לאולם והעבירה לה את דברי הנאשם, אז הורתה לה ללבת לביתה ולנעול את הדלת.

המתלוונת, בחשחה, נסעה לביתה בליווי חברות אחרת שלה, גב' ח"ד"ד, ונעלה את דלת ביתה. בסמוך לאחר מכן, הגיע הנאשם לבית, דפק בחזקה על הדלת, ומשיסירבה המתלוונת לפתח את הדלת, אמר הנאשם למתלוונת כי תפתח את הדלת ו"חבל לך על הזמן". כשהנ禀 שמע כי המתלוונת מחייבת למשטרה, עזב את המקום.

יריעת המחלוקה

.2. הנאשם כפר בפתח משפטו בעבירות האיוומים שייחסה לו, וטען, מפני באת כוחו, כי ספק אם ההתנהגות המתווארת בכתב האישום מבססת את עבירת האיוומים, טענה זו נשמעה שוב בסיוםה של פרשת התביעה, בבקשתו של הנאשם שלא להשיב לאשמה, ואולם באותו שלב הטענה נדחתה (עמ' 30), והנ禀 העיד להגנתו על פי הוראתו.

הנ禀 לא הכחיש כי אכן הגיע לאוטו אולם אירועים בחצורת הגלילית, אף לא שלל את הטענה כי שוחח עם א"כ, חברותה של אשתו, ואולם לא אישר כי השמיע את האמירות המיחסות לו ואת תוכנם של הדברים, ואף שלל כוונת איום. הנאשם אישר עוד כי הגיע לבתו, שהיא באותו זמן בבית משותף לו ולמתלוונת, ואולם הכחיש את התיאור שבכתב האישום לגבי התנהגותו התקופנית.

עדים וראיות

.3. מטעם התביעה העידה המתלוונת, אשת הנאשם (כינוי גירושתו) גב' ע"ע, וכן שתי חברותיה א"כ וח"ד, שבילו עמה ביום האירוע בנשף העובדים של בית החולים "א"ש" שבו עבדות כל השלישי, בנוסף, בנוסף העיד חוקר האלם"ב של תחנת צפת באותה תקופה, בשור עמרם. הוגש מטעם המאשימה חקירותיו של הנאשם, מזכירים לגבי פעולות חקירה, וביניהם דו"ח פעולה והודעה של שוטר בשם משה אורחוננה, אשר הגיע לבתו של המתלוונת עקב קרייה שעשתה בליל האירוע למועד 100 של המשטרה. בין הראיות שהוגשו, היו גם דיסק שעל גביו הקלה אשר הוגשה למשטרה על ידי הנאשם, שבו מוקלטת המתלוונת באירוע שקדם לארוע כתוב האישום.

מצעם ההגנה העיד הנאשם, ובנוספּה הוגשו בהסכם דו"ח פעולה מאירוע קודם, והודעה שנגבתה מאדם בשם עפר קנטרוביץ.

דין והכרעה

כפי שהובא בפתח הדברים, נותר כי ספק אם מעשי הנאשם והتبטאויו הtagבשו לכדי עבירה איומיים. כפי שיווהר, אני סבורה שהנאשם فعل כפי שפועל בסערת רגשות על רקע משור בח' נישואין, ושל חדשות כי אשתו אינה נאמנה לו, ועל רקע זה הגיע לאולם השמחות שבו בילתה. אבהיר ואפרט כי שוכנעת כי הנאשם אכן השמיע באזני חברתה של המתלוננת כי אמרות דומות לאלה שייחסו לו בכתב האישום, וכי בהערכתו הנאשם חטא לאמת. בנוסף, דברי המתלוננת, על אף שנבהלה ופחדה כששמעה מא"כ על דברי הנאשם, ובמהמשך פחדה כשהנאשם הגיע אל הבית, נמצאו על ידי אמנים. ואף על פי כן, בסופה של דבר, ההתנהגות, כפי שהוכחה בפני, ובהתחשב בנסיבות נוספות רלוונטיות - אינה מבססת הרשעה בפליליים.

5. עבירות האויומים בהגדלתה הנה עבירה מטריה. הרשעה באויומים מחייבת הוכחת יסוד נפשי של כוונה להפחיד אדם או להקניתו. לפני המשימה עומדת החובה להוכיח כי עובדתית המעשה או האמרה מהווים איום בפגיעה שלא כדין (בגוף רכוש וכו' של אדם), ובמהמשך את **הכוונה להפחיד או להקנית**.

סעיף 192 לחוק העונשין, המגדיר אויומים, קובע כדלקמן:

המאויים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניתו, דינו - מאסר שלוש שנים.

6. פסיקת ביהם"ש העליון קבעה כי די בהוכחת קיומה של **מודעות ברמה גבוהה של הסתברות** אצל המאיים לגבי הפחדה או הקניתה סבירה של קולט האויום, וכי צפויות ברמה גבוהה יש ותחליף את היסוד הנפשי של כוונה מיוחדת:

"אכן, עבירת האויומים מצטרפת לרשימה של עבירות - מהן עבירות של תוכאה ומהן עבירות התנהגוויות בלבד - בהן קבוע בית המשפט, בדרך הפרשנות, כי **יסוד "הכוונה"** מתמלא לא רק כאשר **קיימת ראיית הנולד (של התוצאה) או השאיפה (להשגת היעד ההתנהגוותי)** אלא גם **במקום שקיימת מודעות, ברמה גבוהה של הסתברות, כי התוצאה או השאיפה אכן תושג**"

(ע"פ 103/88 משה ליכטמן נ' מ"י, דברי כב' הנשיא בדימוס ברק, פסקה 3).

7. עוד נקבע, כי אין חובה לכך שקולט האויום יהיה אותו אדם שהנו מושא הפגיעה של המאיים, ולא זו בלבד, אלא שאין חובה בהוכחתה של זיקת עניין כלשהו בין קולט האויום לביו מושא האויום:

"נסכם ונאמר אפוא, כי אמרה המשמעת באוזני אדם אחד ורקים בה מסר של פגיעה באדם אחר יכולה לעלות כדי איום אסור כלפי קולט האמרה ואין הכרח בהוכחת "זיקת עניין" בין המאיים-קולט האויום לבין מושא האויום. בנסיבות מן הסוג עליו עמדנו, קולט האמרה הוא עצמו המאיים ולפיכך, אין צורך שהਐום יגיע לאוזניו של מושא האויום כדי שתתקיים עבירת אויומים מושלמת. אכן, בנסיבות כאלה, יתכן כי מושא האמרה אף הוא יהיה בגדר מאויים; עם זאת, לצורך הרשעה בעבירת האויומים די בכך שnitן לקבוע כי קולט האמרה הינו המאיים בשל

**כונת המאים להפחידו, ואין הכרח להוסיף ולבוחן אם עבירות האויומים הושלמה הלהה למעשה
גם לפני מושא האמירה.**

(רע"פ 2038/04 **שמעאל למ נ' מ"**, פסקה 17 לפסק דיןה של הנשאה בדימוס בינוי)

.8. בעניין ליכטמן הנ"ל נקבעו מבחנים המונחים בעקרון של סבירות, באשר לשאלת אם אמירה או התנהגות מהווים איום, וכך נאמר (פסקה 7 בדבריו של כב' השופט גולדברג):

"מכאן שלא רגישותו או אטיומתו של מי שהדברים היו מכוונים כלפיו, הם שקובעים אם יש בדברים ממשום איום לאו, אלא הערכתו של האדם הסביר, כפי שהיא באה לידי ביטוי על רקע מכלול נסיבותו של המקרה. עמד על כך מ"מ הנשיא אגרנט (כתוארו אז) בע"פ 38/61 (פד"ז ט"ז, 514, 525) לעניין יסוד האיום שבסעיף 100(ג) לפקודת החוק הפלילי, 1936, אמרו כי העקרון הקובל הוא "כי יש לבחון את השאלה, אם הדברים שנאמרו על-ידי הנאשם נשאו אופי של איום, לפי המבחן של השפעתם האפשרית על האדם הרגיל ולא לפי הרגשותו הסובייקטיבית של האדם שאליו הם כוונו".

.9. עד כאן הובאו קритריונים נורמטיביים בהם יש לבחון את הטענה כי הנאשם ביצע את עבירות האויומים, וכעת הגיע הזמן לישם.

המתלוננת, ע"ע, אשת הנאשם, הייתה זו שהזעיקה את המשטרה ביום האירוע, ושבוק פניה למועד 100, נפתח תיק החקירה. בהתאם למפורט בדו"ח הפעולה ת/1, התקשרה המתלוננת למשטרה שלוש פעמים עוקבות, בבקשת שתגיע נידת לביתה, ומסרה כי בעלה שתו והוא מפחדת שהוא יעשה לה משהו, לאחר שהבעל הגיע אל נספּה העובدة שבו בילתה. המתלוננת הפעירה במועדן לזרז את הנינית והודיעה שבבילה נמצא מחוץ לדלת הנעולה והוא לא פותחת לו. בשיחתה למועד 100, ציינה המתלוננת כי כשהגיע הנאשם לנספּה העובدة "העובדים הבריחו אותה מדלת אחרת".

.10. עדותה העידה המתלוננת כי בעת קיומו של ערב נספּ הפורים של בית החולים א"י, שהתקיים באולם בחצורך, היה היא והנ帞ם פרודים, לאחר שהנ帞ם יצא מהבית ולא גר עמה (עמ' 8 ש' 19). כשהייתה בשירותים, התקשרה אליה חברותה והודיעה לה שהנ帞ם הגיע למקום. המתלוננת ראתה את הנאשם, אך לא דברה אליו (עמ' 14 ש' 12). המתלוננת הבירה כי הנאשם לא הזמין לנספּ, למרות שבני זוג הוזמנו (עמ' 14 ש' 6), וזאת כי השניים נפרדו (עמ' 9 ש' 17).

.11. המתלוננת העידה כי היא עזבה את המקום עם חברותה ח"ד ברכבת. הובהר כי העדיבה הייתה ללא קשר לכך שהנ帞ם הגיע למקום, וכי מילא הייתה המתלוננת בדרך לעזוב. כשהייתה ברכבת, התקשרה אל המתלוננת חברת הנוספת א"כ, שאמרה לה שהנ帞ם היה שיכור, אים, וחיפש "בחור שהוא חשוב שאני איתו" (עמ' 8 ש' 24). המתלוננת העידה כי א"כ חשה לגורלה של המתלוננת שמא הנאשם יפגע בה, אמרה לה: "**תקשי כי הוא נראה לי מפחד**" ואף הציעה לה לקחת את הילדיים ולבוא אליה לביתה. המתלוננת הוסיפה כי א"כ אמרה שהנ帞ם צעק, אים, ותפס אותה (עמ' 9 ש' 8).

- .12. המתלוונת העידה, כי בנויגוד להצעתה של א"כ לבוא אליה לביתה, היא המשיכה לביתה שלה, ואולם בהיותה בבית הנאשם הגיע, דפק בדלת, הדף וצעקן, ואף איים במילום: "**זה יהיה הסוף, חבל על הזמן**" (עמ' 8 ש' 28). המתלוונת הסתגרה עם ילדיה בשירותים, וקראה למשטרה. כששמעו הנאשם את שיחתה של המתלוונת למועד 100 מبعد לחילון השירותים, הוא עזב את המקום ברגל והשאיר את רכבו ליד הבית.
- .13. המתלוונת הותירה עליו רושם כללי חיובי. יובהר כי גרסת ההגנה, לפיה מדובר בתלוונת שואא שהמתלוונת יזמה טקטיקה במסגרת סכטן במערכות הנישואין אינה מקובלת. אני שוללת את התיאור לפיו המתלוונת אכן פחדה מפני הנאשם, לגבי האמונה, מדברי חברותה א"כ, כי הוא מהווע לה סכנה. מדובר בזוג אשר היה מצוי בתקופה האמורה בתהילך של הסלמת סכטן, שהוביל בסופו של דבר לפירידה ולגירושין. המתלוונת העידה, באופן שאותו מצאתו אוטנטטי, כי עברה מסכת לא קלה בחיה עם הנאשם וכי פחדה מהשפעת האלכוהול עליו. המתלוונת צינה בעדותה כי "יש לא מעט אירועי רצח של נשים" שגרמו גם לה לחוש לגורלה (עמ' 9 ש' 21).
- .14. ואולם פחדה של המתלוונת, למרות ששובנעתה בו, איןנו מספק כאן לשם קביעה כי הנאשם עבר עבירה איומים. יש לציין כי דבריה של המתלוונת, על אף שהנאשם, כשהיה מחוץ לביתה ואמר לה: "**זה יהיה הסוף וחבל על הזמן**" אינם חופפים את המתואר בכתב האישום, שבו מיוחסת לנאשם אמרה מצומצמת יותר: "**חבל על הזמן**" ללא הביטוי החמור יותר: "**זה יהיה הסוף**". עוד עניין, הנה אמריתה של המתלוונת למשטרה במועד 100 כי עקב הגעתו של הנאשם לנשף הוציאו אותה העובדים דרך **דלת אחרת** - אמרה שנמצאה כבלתי נכונה, שכן **המתלוונת עזבה את האולם עם חברותה ח"ד בדלת הראשית** (חקירתה הנגדית של המתלוונת עמ' 16 ש' 12). על אף ששובנעתி בנסיבות של המתלוונת לגבי עיקרי התיאורים, נראה כי המתלוונת לא נמנעה מלהגידים במידת מה, יתכן בשל מצב רגשי סוער, בתיאור האירוע.
- .15. עדת התביעה ח"ד הייתה החברה שהסייעה את המתלוונת מהנשף לביתה. ח"ד העידה כי היא התקשרה למלוונת, שהייתה בשירותים באולם, להודיע לה שהנאשם הגיע. בדרך, קיבלה המתלוונת טלפון מא"כ, שהודיעה כי הנאשם **אינו במטוסו**, נראה לה **קצת מסוכן**, והזמינה אותה להגיע אליה הביתה עם הילדים (עמ' 21 ש' 27).
- .16. מכאן ראוי להפנות **לעדותה של עדת התביעה א"כ**, חברותה של המתלוונת, שהייתה מי שקבעה את האיום המioso לנאשם, שאותו המתלוונת עצמה לא שמעה כלל אלא מא"כ בלבד. על אף שקיים מתאמנה בין הדברים שא"כ העידה לגבייהם, לבין אלה המתוארים בכתב האישום, ניכר פער מסוים בין תגובתה הסוערת של המתלוונת, לבין עדותה של א"כ, שתיארה את התנהגותו של הנאשם באופן מותןיחסית לזה שנקלט ואומץ על ידי המתלוונת. א"כ העידה כי הנאשם היה "**קצת מסוכן**" ניגש אליה, שאל אותה איפה המתלוונת ו"**מי זה**?", ביקש ממנה להראות לו איפה המתלוונת ומיה הוא אותו '**ה**', אשר הוא סבר שמנhall קשר רומנטי עם אשתו, ואף אמר: "**את יודעת שאין פסיכופט זהה לא יגמר**

בטוב" (עמ' 4 ש' 15).

כשנשאלה מה הבינה מדבריו של הנאשם, ענהה א"כ: "אני לא מפחדת ממנו, לא רואה אותו כבן אדם מסוון, אבל הם נראה הוו בסכסוך ודאגתי לה" (עמ' 5 ש' 1) ובהמשך, כשנשאלה למה הנאשם הגיע, ענהה: "כי הוא שמע שהוא הולכת עם מישחו, הוא רצה לדעת מי זה והוא נכח באירוע זהה, הוא רצה לראות מי זה". א"כ הבהיר בחקירה הנגידית, כי אילולא התבקשה להגיע לחקירה, לא הייתה מתערבת (עמ' 7 ש' 24). א"כ לא העידה שהצעה למתלוונת לבוא לישון אצלם עם הילדים כדי שההנאים לא יפגעו בה, כפי שהמתלוונת עצמה מסרה בעדותה, וכפי שח"ד העידה, ואולם צינה כי אמרה למתלוונת להיזהר, ולהתකשר אליה אם היא צריכה עזרה (עמ' 5 ש' 4), ובנוסף העידה כי הנאשם הגיע לאירוע מבלי שהוא מזמין (עמ' 5 ש' 14).

עדותה של א"כ הותירה רושם חובי.指出ן כי לא מצאתו ממש בטענת ההגנה על כך שהמתלוונת וחברותיה ח"ד וא"כ תיאמו עדויות בנסיעתן המשותפת לבית המשפט. נזכר כי א"כ לא ביקשה להרעד לנאים, וכי אילולא זומנה למשטרה בזמןו, ובהמשך לביהם"ש לא הייתה ששה להheid נגדו. בדבירה **כקולצת האים בלטה ההתרומות של א"כ מכך שההנאים הגיעו למקום שלא במטרה לאיים או לפגוע, אלא כדי לראות בעיני מי הוא אותו אדם, חבר לעבודה, אשר על פי שיחת שלא הפיכה עם אשתו.** גם התיאור שמסרה א"כ לגבי המפגש עם המתלוון היה תיאור לגבי **שיחת שלא הפיכה אותה**, וזאת בנגדו לתיאור המתלוונת על כך שההנאים "תפס" את א"כ, "צעק" ו"איים" עליה. אני סבורה כי א"כ אכן הזהירה את המתלוונת להישמר מההנאים, ואולם זאת מבלי שאכן חששה שיפגע במתלוונת. האזהרה של א"כ הועצמה אצל המתלוונת לתחושים פחד, על אף שאין לשולב כי הנאשם ביקש רק להתעמת עם אשתו ועם אותו אדם שאינו מכיר, שלווי יי', ולא לפגוע באיש.

א"כ הייתה נוכחת גם בפגישה שהתקיימה בסמיכות לפניليل האירוע, (יום או מספר ימים קודם לכן) ושבה התנהל ויכוח קולני בין המתלוונת לנאים עם קרובות משפחה נוספת. באותו מעמד **הקליטו הנאים את השיחה**. הדיסק ובו הקלטת השיחה נמסר על ידי הנאשם למשטרה רק כמחקר חדש באימים (ראה חקירתו ת/5 ש' 75). באותה הקלטה נשמעת המתלוונת מתבטאת בקול רם ובאופן בויטה, בין היתר כי **"תשב על הנאים מסר עולם"** ואף מצינית בצעקות שם יקרה שהוא (המתלוונת הסבירה בעדותה שהכוונה לבריאותה של אמה) היא **"תשים את אביו של הנאים בחוץ ותביא את יי' שישתין על הקבר שלו"** ה הקלטה הושמעה למתלוונת על ידי הסגנית בחקירה הנגידית (עמ' 19 ש' 8), ותגובהה של המתלוונת לstatements הדברים הייתה כי היא לא התכוונה לפגוע בנאים או באחרים, וכי דבריה הגיעו בכוונתה להגן על ילדיה.

ב"כ הנאשם טענה כי המאשימה נהגה אכיפה בררנית כלפי הנאשם, שהועמד לדין בגיןஇוםים, בעוד שהמתלוונת, שהוקלטה ממשמעה את הביטויים הבוטים לפגיעה בנאים ובאביו, לא הייתה אשמה. משחאלתתי לזכות את הנאשם, מתייתר למעשה הדין בטענה לגבי הגנה מן הצדק ואכיפה הבררנית. אף על פי כן, אציין עבנין זה כי איוםיה של המתלוונת מאופיינים בתנאים שונים מהאימים המិוחס לנאים. ההבדל בין שני הביטויים נועז, בין היתר, במקרים מסוימת התלוונת מידית

לאחר האירוע, ואילו אצל הנאשם תלונה כבושא שנמסרה רק בעת שהוא עצמו נחשד), בנסיבות האIOS ועוד, כך שספק רב אם הם יש בהם פגעה בהגנה על הצדך.

.20 תרומתה של ההחלטה, בה נשמעת המתלוונת מיימת על בעלה, באירוע קודם ל 写文 the אישום, אגב סכוסר בין השניים, אינה דוקא בשאלת מדיניות האכיפה של המאשימה, אלא בכך אחר, שענינו בכך שניתן למאומה שיחה מוקלטת עוד על הדמיות הפועלות. השאלה אם מל כלשהו מהוות אIOS, מוכרעת בהתחשב בנסיבות רלוונטיות, ובין היתר על רקע היחסים בין המאים למשא האIOS. הנאשם השמיע, על פי כתוב האישום ביטויים מסוימים, דוגמת "אני פסיכופט ובאתי לסייע את הקטעה הזה" אשר יש לבירר אם מאימיים. נראה כי ביטויו של הנאשם נתפסים כפחות חמורים, ומידת האIOS שביהם פוחתת, כאשרנו לוקחים בחשבון שגם המתלוונת התבטה אף ים או יומיים קודם, בביטויים קשים כלפיו, כמו "אשים את אבא שלך בחוץ". מתאפשרת תמונה של בני זוג, המתלוונת מצדיה, והנאשם מצדיו, אשר לא נמנעים מההשמעת ביטויים בוטים, לאו דווקא בכוונות IOS, ובוואדי שלא בכוונות פגעה בפועל. מצאתי טעם בטיעוני ב'כ הנאשם בסיכון, על ההערכה כי הנאשם והמתלוונת נפגעו בחילופי דברים בסגנון תקין, וכי ל乾坤 השלה על בחינת קיומו של IOS בטקסט שהנאשם השמיע. הקביעה כי הנאשם לא התכוון להפחיד התזקקה לאחר שחשף סגנון התבטאותה של המתלוונת באותו שיחה קודמת בעבר הקרוב לפני האירוע של כתוב האישום.

.21 גרסת הנאשם לגבי המiosis לו לא הייתה עקבית אם נשווה את דבריו בחקירה לדבורי בית המשפט. לא ב כדי חוויב הנאשם להשיב לאישום, על אף בקשתו לזכותו כבר לאחר פרשת התביעה. בחקירהתו במשטרת מערב הארץ (ת/10) הנאשם מסר כי הוא **הגיע לנשף בהזמנת המתלוונת, שהתקשרה והזמין אותו לבוא** (ש' 23). הנאשם תיאר את הפגיעה עם א'כ כ"מה נשמע ולא מעבר לזה" (ש' 35) והבהיר שאמר לה את האמירות המיויחסות לו לגבי י', וכך. לגבי ההגעה לבית אחורי הנשף, הנאשם טען כי הוא עזב את הבית זמן מה קודם לכן עקב הסכוסר עם אשתו, וכי הגיע בליל האירוע לקחת מהבית בגדים. גרסתו הראשונה של הנאשם הייתה אפוא כי נכון בנסוף ולבית באופן תמים ושלא למטרת עימות.

.22 הנאשם חזר על גרסתו גם בחקירה השנייה למחарат האירוע (ת/5), ציין שוב כי הוא הזמן למסיבה, ולכן בא. יחד עם זאת הנאשם מסר בשתי החקירהות כי אשתו בוגדת בו עם גבר נשוי ומזניחה את הבית (ת/5 ש' 52, ת/10 ש' 11)

.23 בעדותו בבית המשפט הנאשם העיד לראשונה כי הגיע לאולם שלא כארוח מן המניין, אלא כדי לבדוק את החשודות כי אשתו מנהלת קשר עם חבר לעבודה:

"**ש: ומה הגעת לאותו אירוע שהיא באולם האירועים בחצורך של הבית חולים**

ת: בעקבות כל השמועות ששמעתי, בכל זאת אני נשוי לה זמן לא מבוטל, ורציתי לראות ולבדק את הסיפור שם בגודל

ש: האם אתה זכר את מי פגש באירוע

ת: כן, את א"כ

ש: מה אמרת לה

ת: ממה שאתה זכר, אמרתי שאתה אשום סוף במקרה הזה. כמובן רציתי לסיים את ההליך הזה, רציתי לפתח תיק ברבנות. הספקות שלי הגיעו למצב שהוא לא ספקות אלא בגדה, קיבלתי אפילו טלפון מאשתו של הבוחר שקוראים לו י', ולה קוראים אלה, שהוא בקשה ממשי לנשות כביכול, להעביר איזה מסר שאשתי תתרחק מבעה וכחנה... (עמ' 31 ש' 9).

הנאשם הכחיש גם בבית המשפט שאמר כי הוא "**פסיכופט זהה לא יגמר בתוב**"

(עמ' 35 ש' 29)

24. הנאשם נשאל על ידי ב"כ המאשר להסביר הסתרות בין גרסאותיו במשטרת, בהן המיעט עד מכך בתיאור השיחה עם א"כ, והכחיש שהתבטא לגבי י', ותשובהו לא הניתן את הדעת.

הנאשם, על אף הסתרות בין גרסאותיו, המשיך ועמד על טעنته כי היה מזמין לנשף, ואולם, בניגוד לגרסהו במשטרת הסביר הפעם את התנהגותו:

"**עוד פעם, אני גבר, לפעמים יש דברים שאתה מריגש, אתה נשוי מספר שנים לא מבוטל, יש לך משפחה, הגעתו למקום, אני לא בן אדם אלים..**" (עמ' 35 ש' 8)

25. על אף שמדובר בגרסה מאוחרת, שלא נמסרה בהזדמנות הראשונה, ולמרות שהנאשם לא מסר גרסתאמת מלאה בחקירה המשטרתית, שבה הכחיש כל קשר לתוקן שייחס לו, מצאתי כי אין לדוחות גרסה מאוחרת זו. מדובר של הנאשם בעדותם בבייהם"ש שכונתי כי אכן מדובר בבעל משפחה שיחסו הזוגיים עם אשתו נקלעו לשבר עמוק, ובמי שפועל במערבנות רגשות שהנעה אותו להגיע לאולם השמחות ובהמשך לבית, כדי לברר את החשודות שכיננו בו כי לאשתו קשור רומנטית. **אני מקבלת את החלטתו של הנאשם כי אכן אמר את המיחס לו, וקובעת שהוא אכן התבטא באזני א"כ כפי שהעדת שנמצאה אמינה, העידה.**

על אף הקביעה שהtopic הוכח, **נסיבות השמעת הדברים מביאים למסקנה כי לא מתקינים היסודות הנפשי וכי הנאשם לא התכוון להפחיד**.

26. באשר לנסיבות - יש לציין כי לא מדובר בהסתגה גבול או בפלישה לשטח אסור לנאים. באופן התקיימםairaע של עובדים ובני זוגם, כך שגם אם הנאשם לא הוזמן על ידי אשתו, הגעתו למקום לא הייתה בגיןוד לאיסור. הבית הוא ביתם המשותף של בני הזוג, ממנו הנאשם עקר באופן רצוני רק זמן קצר קודם לכן, כך שגם ההגעה אל הבית כשלעצמה לא מלמדת על אלימות ממשית או על הוצאה שלו איום לפועל.

.27. האמירות שהנאים השמייע, למרות שנקבע שאמיר את המוחס לו בכתב האישום, או תוכן דומה, נאמרו על רקע מצבו הרגשי בעת שהגיע לבודק מי הוא אותו אדם המצוי בקשר עם אשתו, ולא הוכחה בפני מעבר לספק כוונה להפיח את א"כ, שלא נאמרו הדברים. לא הוכחה אף קיומה של ציפיות מספקת אצל הנאים כי א"כ תפחד מהדברים. א"כ אמם זהה את המתלוונת, ואולם אני סבורה כי עשתה כן שלא מtower פחד שניטע בה אלא בבחינת "ליתר הביטחון". הביטוי "אני פסיקפט וכו'" נעדך קונקרטיות אלימה, ומצאת בסתורו של דבר כי מדובר בטרוניה, או ברצון לברר מי הוא אותו י', ולא באיזום לפגוע בי או במתלוונת.

.28. לא התרשםתי מהנאיםcadם שמאפיינו אלימים. הנאים הרי **פגש במתלוונת באירוע**, ובפועל נמנע מלהתעמת עמה. הנאים אף לא עשה בפועל כל מאמץ, מעבר לשיחה עם א"כ, להגיאו לאותו י'. **גרסת י' לא נגבהה כלל**, כך שלא הובא כל נתון לגבי הפרת שלוותו של אותו אדם. בבית, הנאים עזב את המקום מיד כששמעו שהמתלוונת התקשרה למשטרה. התנהגוו של הנאים מצבעה על היעדרם של קווים מסווגות קיצוניים. בנוסף, כפי שצווין, נימת דבריו של הנאים אינה חמורה במיוחד, ומדובר בהתרסה, שלאור הנسبות ספק אם מהוות כוונות פגעה. הקביעה שהתוכן אינם חמורים מטעמת, כאמור, אם משווים תוכן זה לתכנים שהשמיעו המתלוונת ימים מספר קודם לכן. הביטויים "אני נכון ונכון ותגיד לי מה זה י'" ו"אני פסיקפט ובאתני לסיים את הקטע הזה" - ספק אם מהוים ביטוי של איזום לפגעה שלא דין בגופו, חיותו וכוכ' של אדם - כך שגם הרכיב העובדתי הניסיבתי לא הוכח בפני עצמו. הנאים פעל מתוך שערת רגשות והشمיע אמירות שיש בהן התרסה, ואולם ההתנגדות ומילאו. האמירות אין מbasות הרשעה בפלילים.

.29. לשם השוואה, ניתן לעיין בהחלטות דומות של ערכאות שונות, לגבי נטל הוכחה להרשעה בעבירה אiomים, וניסיונות שהובילו לזכאים של נאים בנסיבות הדומים בחילוקם לאלה כאן, ואצין לעניין זה את הקיימים הבאים - ת"פ 18-11-18, 2281-11-14, ת"פ 4887-11-14, וכן הכרעות דין מזכות אליהן הפניה ב"כ הנאים - ת"פ 14-10-17821-05-18 ות"פ 33623-10-14.

.30. משמצאי כי עבירת האiomים, על יסודותה העובדתי והנפשי לא הוכחה מעבר לספק סביר, לא מצאת הכרח להתייחס לטענות נוספות של הנאים לגבי מחדלי חקירה, בין היתר על כך שלא נגבהה כל התייחסות מאותו י' שהוזכר, הגנת השכירות או זוטרי דברים. גם טענת האכיפה הברורנית זכתה להתייחסות בקלילות אגוז בלבד וכי בכר.

כאמור - הנאים זכאי.

ניתנה היום, ד' שבט תש"פ, 30 ינואר 2020, במעמד הצדדים